

ANDRZEJEWSKI FRANCISZEK (1899-1973)

Urodził się 10 października 1899 roku w Brzeziu w rodzinie chłopskiej. Syn Franciszka i Stanisławy z domu Andraszak. Ukończył siedmioletnią szkołę elementarną w Gostyniu. W 1917 roku został wcielony do armii niemieckiej i skierowany na front zachodni. 15 września 1918 roku dostał się do niewoli francuskiej, a w marcu 1919 roku wstąpił do armii polskiej gen. Józefa Hallera. W maju 1919 roku jako kanonier 12. dywizjonu artylerii ciężkiej powrócił do kraju.

W październiku tegoż roku został wcielony do 14. Dywizji Piechoty i skierowany na front wschodni. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. W listopadzie 1921 roku został przeniesiony do rezerwy. Wcześniej ukończył Szkołę Podoficerską w 12. pułku artylerii ciężkiej w Tarnopolu koło Lwowa. Służbę wojskową zakończył w stopniu kaprała.

W 1931 roku w Gostyniu zawarł związek małżeński z Czesławą Dudą. W Brzeziu prowadził gospodarstwo (13 ha). Był członkiem gostyńskiego Kurkowego Bractwa Strzeleckiego. W październiku 1939 roku był wśród czterdziestu aresztowanych, z których trzydziestu zostało zamordowanych w publicznej egzekucji na rynku gostyńskim. W 1942 roku został wywłaszczony z majątku i do 1945 roku pracował w gospodarstwie Niemca Fenera w Osowie. Przed II wojną światową i w okresie powojennym był zastępcą wójta gminy Gostyń, a od 1945 roku przez dwanaście lat sołtysiem wsi Brzezie.

Zmarł 6 stycznia 1973 roku. Pochowany został na cmentarzu parafialnym w Gostyniu.

Informacje syna Czesława Andrzejewskiego – zbiory rodzinne; USC Gostyń; R. Tomaszewski, *Wysilek militarny i materialny mieszkańców ziemi gostyńskiej w walkach o kształt granicy wschodniej II Rzeczypospolitej (1918-1920)*, Gostyń 2002, s. 90.